

megkérdőjelezzük. A költő korábbi (eroto)didaktikus költeményeiben megkérdőjelezhetetlen tudás birtokosaként jelent meg a hallgatóság előtt – azt saját tapasztalataira alapozva –, viszont a *Fastibus* az elmondottak hitelességét igazolandó az adott ünnepekhez kötődő istenségeket kérdezzeti, olykor pedig ismerőseitől, a római városi vagy vidéki életet reprezentáló karakterektől tesz szert ismeretekre. Van, hogy egy ünnep eredetéhez több isten is megoldásokat kínálna, de a költő nem mer választani közöttük. Ebbe a sorba illeszkedik a tárgyalandó epizód, amelyben legalább négy, vagy annál is több idősíkot lehet elkülöníteni, mellyel a narráció összetettségét is szemléltethetjük. A személyes, a közösségi és a poétikai emlékezet mellett a költemény elbeszélésének jelen ideje is egymásra rétegződik. Az elbeszélte epizód leginkább anekdotikus modalitása Horatius *sermóival* teszi összeolvashatóvá azt, másrészt a már említett poétikai emlékezet Propertius és Tibullus elégiáit mint intertextusokat mozgósítja. Elemzésemben e hálózat felfejtését is megkísérlem.

Gaál Gabriella (PTE Kerényi Károly Szakkollégium)

Metsző röntgenképek Szvoren Edina és Tóth Krisztina prózaköteteiben szereplő (szöveg)testekről

Az előadás Tóth Krisztina *Vonalkód* és *Pixel*, valamint Szvoren Edina *Pertu és Nincs, és ne is legyen* című prózaköteteit vizsgálja. A komparatív elemzés elsősorban a művek és szerzők közötti hasonlóságokat igyekszik feltárni, ennek érdekében korporeális narratológiai megközelítésből indul ki. A vizsgálódás tárgyát képezi, hogy a novellákban megjelenő szereplői testek hogyan kezdenek el beszélni vagy másképpen: mit képesek elbeszélni, illetve hogyan válnak jelentőssé. A kutatás számos más tudományterületet is érint mint genderelméletet, kulturális antropológiát és irodalmi szociográfiát.

Zalatnay Lídia (Eötvös Loránd Tudományegyetem)

A felejtés hagyománya – kánon, narratíva és kulturális emlékezet a feminista kritikában

Előadásom első felében a kulturális emlékezet terminusának és funkciójának történeti változásait vázolom fel a korai magaskultúrák assmanni leírásától indulva, mérték, modell, szabály és lista fogalmainak mentén. Áttérve az irodalmi kánonra elsőként a marginalitást és ennek potenciális tudásforrásként történő értelmezését vizsgálom posztkolonialista és feminista elméletek alapján. Kitérek azokra a tényezőkre is, amelyek felejtés és kisajátítás irodalmi praxisában a leginkább meghatározóak voltak, és amelyek a kánonkonceptió perspektívájának kitágítását is eredményezik. Előadásom második felében múlt és identitás rekonstrukciójához kapcsolódóan a történeti narratíva identitásképző szerepének feminista kritikában történő jelentőségét, valamint az esszencialista és a relativista nézőpontok eltérő kritikai szemléletét és eljárásait összegzem. Előadásomat a női